

Христова нощъ

Въ онази нощъ небето се разтвори,
и малкиятъ Христосъ дойде срѣдъ хората.

И учеше да бждатъ всички брата,
да бжде миръ и обичъ на земята.

А колко хора сж сега безъ покривъ,
подъ студъ и снѣгъ, безсѣнни, гладни, мокри! —

Отъ северъ и отъ югъ войны да водятъ
навдигнаха се Твоитѣ народи.

О, въ тази бѣла, свята нощъ, Исусе,
прати отново миръ въ свѣта покрусенъ,

да идатъ при децата си башитѣ,
да бждатъ всички весели, честити!

Е. БАГРЯНА

Рѣдко събитие е, човѣкъ да представи себе си, предъ другитѣ, въ лоша свѣтлина, но по-нѣкога е облекчение за него — когато си признае. Искалъ бихъ сега да сваля товара отъ моята душа, но ми се струва, че нѣкакво желание ме подтиква повече да упрѣкна друго, отколкото — да сложа балсамъ на своето ранено сърдце. (Азъ, действително, незная, що е балсамъ, и никога не съмъ го виждалъ, но вѣрвамъ, че това е изразъ, който може да се употреби въ връзка съ тая работа).

Читателтъ, може би, се сѣща, че преди известно време азъ държахъ една сказка предъ младитѣ господа на едно дружество, въ Неваркъ; дали се сѣщате, или не — незная, но азъ действително държахъ сказка.

Въ тоя день, следъ обѣдъ, азъ разговаряхъ съ единъ отъ тия млади господа, и той ми каза, че ималъ вуйчо, който по една или друга причина, както изглежда, е лишенъ отъ всѣкакво чувство. Тоя младежъ съ слъзи на очи ми каза:

— О, да бихъ могълъ поне веднажъ да го видя, какъ се смѣе! О, да бихъ могълъ да го видя, какъ плаче!

Маркъ Твенъ

Какъ ме измамиха

Азъ бѣхъ трогнатъ; бѣхъ завладѣнъ отъ това отчаяние.

Казахъ му:

— Доведете го на моята сказка. Азъ ще му разтърся нервитѣ!

— О, да бихте могли да направите това! Да бихте могли — нашата фамилия вѣчно ще ви бжде признателна за това — толкова много той ни е милъ и скѣпъ! О, благодетелю мой, да бихте могли да го накарате да се смѣе! Да бихте могли да изкарате облекчителни слъзи изъ тия изсѣхнали, очни дупки!

Бѣхъ дълбоко развълнуванъ.

— Синко мой, — казахъ азъ, — доведете стария господинъ тукъ. Въ моята сказка има нѣколко шегги, които непременно ще го разсмѣятъ, ако у него въобще има смѣхъ; а ако тѣ не помогнатъ, има нѣколко други, които или ще го разплачатъ, или ще го убиятъ — ще направятъ или едното или другото.

Младежтъ ме благослови, заплака на моето рамо, и следъ това доведе своя вуйчо.

Той го тури да седне на втория редъ, точно срещу мене, и азъ започнахъ да го обработвамъ. Отначало се опитахъ съ нѣжни шегги, следъ това — съ остри; обливахъ го, като пороенъ дъждъ, съ лоши вицове и го пробождахъ съ добри; изстреляхъ въ него всички стари познати духовитости, и го пробивахъ и отпредъ, и отзадъ съ нови такива, които бѣха червени, отъ нагорещяване; загрѣвахъ се и се навеждахъ и на лѣво, и на дѣсно, и напредъ, и назадъ; напушвахъ се цѣлъ, и потихъ се, и ожесточавахъ се, и бѣснѣхъ, докато гласа ми пресипна, и се разболѣхъ, и се разсърдихъ, и се полудѣхъ; но той нито веднажъ не се помръдна, и азъ не можахъ да предизвикамъ у него нито смѣхъ, нито слъза! Дори нито сѣнка на нѣкакъвъ смѣхъ, или нѣщо подобно на капка вода!

Бѣхъ просто убитъ цѣлия. Най-последъ завършихъ своята сказка съ отчаянъ викъ — съ

дивъ избликъ отъ хуморъ, и съ свѣрхчовѣшки ужасъ му хвърлихъ една шегга право въ лицето.

И най-последъ — развълнуванъ и изтощенъ — паднахъ на своя столъ.

Председателтъ на дружеството дойде при мене, намокри главата ми съ студена вода и ме попита:

— Защо се развълнувахте толкова много къмъ края на вашата сказка?

Отговорихъ му:

— Искахъ да разсмѣя оня проклетъ, старъ будала, хей, тамъ, на втория редъ.

— Вие напраздно сте се трудили, — каза той, — защото тоя човѣкъ е глухонѣмъ и слѣпъ!

Нима това бѣше красиво отъ страна на племенника на тоя старъ господинъ, да ме измами така, мене — чужденца и белняка? Питамъ те, драги читателю, като човѣкъ и братъ, красиво ли бѣше това отъ негова страна?

Преведе: Г. Пановски

Печатница „Рахвира“ — Веслецъ 8
— София, тел. 2-15-48.